

Хоће ли ово мучење икада престати? Чак и сада, кад имам пуних дванаест година, они мене и даље сматрају својом најдражом играчком! Све је почело још давно, давно, док сам топло ушушкан у мајчином стомаку чекао дан када ћу их упознати, мислим на своју породицу, дабоме. Већ тада су почели да се друже са мном. Тата је жарко желео сина, јуначину, у најмању руку да буде исти отац, и бољи, ако је то уопште могуће. Бака Мила се надала унучици – љупкој и финој девојчици, којој би облачила свилене хаљинице, а косу везивала црвеним машницама. Фуј, и сад се згрозим кад се сетим тих машница! Моја мајка је ћутала, радовала ми се, па био ја бата или сека, само да сам здрав и жив. Мирно би слушала и тату, и баку, и тетку, и стрица, и тек придошлу ујну, и комшину, одвећ брбљиву жену из суседства. Само би им се благо насмешила, руком прешла преко округлог стомака, нежно ме милујући. И баш тада, док су тата и бака занесени својим жељама узбуђено испредали приче мог тек започетог живота, ја сам се по први пут ритнуо, онако право мушки! Е, тад више није било дилеме, тата је био уверен да је у праву. Чак и када је чика Доца прегледима утврдио да сам ипак бата, бака је наставила да гунђа и да спрема розе портиклице и лила бенкице. Да, знам, жалосно је то, али и истинито – један овакав фрајер попут мене се бацакао и смејуљио у тим крпицама за девојчице. Али, ту није крај.

Раст првих зубића и упаљених десни био је пропраћен од стране целокупне породице, заиста нису имали милости. Тада су ми у уста гурали играчке, коцкице чоколаде... Замислите, њима је то било занимљиво! После првих зуба, дошле су и прве речи. Мама каже да је тата тих недеља, док су чекали да први пут чују мој умили гласић, био неподношљив. Сате је проводио крај мене тихо шапћући реч "тата" с надом да ћу му ту радост причинити. На сву срећу моја прва реч није имала никакве везе са тим напорним човеком – веома сам поносан на себе због тога. Ето, и тада, док сам још био само мусава беберона у пеленама, успевао сам да се одупрем њиховом терору... Ипак, они су неумољиви!

Има ли сврхе да вам причам о мукама кроз које сам пролазио док сам кретао у први разред? Знате, мој отац је желео да буде прави брижни отац, па ме је сваког јутра тих првих месеци школовања пратио до учионице. Он је то сматрао потребним, учитељице су мислиле да је то дивно, а ако мене питате, то је била чиста глупост! Деца су ми се, наравно, смејала, па и више од тога – задиркивала ме. Шта да вам кажем, родитељи вам понекад из најбоље намере загорчају живот. Али, оно најбоље тек долази.

Сада сам у својој дванаестој години, по речима мојих најдражих, у веома битној доби живота, одлучујућој, како они кажу. Или, да вам мало посним ствари, цитираћу вам свог ујака: "Мили наш, крајње је време да се определиш шта желиш да будеш у свом животу –

просечан човек попут твог стрица, или да се угледаш на ујака, и да се препустиш чарима уметности. "Верујте ми, ова реченица је била довољна да унесе читаву пометњу у кућу. Сви су почели са својим предлозима, примедбама, саветима...

Просто да се изгубите у мору празних речи и туђих жеља. Али, радило се омени, зар не? Часове клавира, тамбурице, тренинге фудбала, кошарке, сликање и све остале њихове сулуде идеје потрпао сам у врећу заборавља и чекао да је време однесе. Све то није имало никакве везе са мојим жељама. И данас бежим од њих маштајући како путујем широм света, храним и чувам све те милионе угрожених животиња – то је мој сан. Али не би имало смисла да им све то говорим. Људи су слепи кад не желе да виде. Нека их још мало, кад толико воле да се играју.

Тутуш Николина